

Autor: Léon Degrelle

Byli jsme ještě malé ardenské děti.

Sníh uzavřel obzor, nasadil čepici hřebenům střech a zespodu se nám ve stále silnějších vrstvách lepil na dřeváky.

Byli jsme si jistí, že jsme spatřili svatého Josefa, jak zahýbá do Rue du Moulin. O půlnoci se do prudkého kopce ke kostelu šlapalo ztěžka. Na posledním strmém úseku nám dovolili vzít si dřeváky do ruky. Poté jsme z noci mrazivých šipek bryskně přešli do hřejivé vůně skvělých chrámových lodí.

Kostel ve Velitelově rodném Bouillonu dnes...

*

Trochu se nám točila hlava.

Kadidlo nás omamovalo.

I děkan byl bledý.

Na kruchtě byl lomoz, že by od našich velkých hustých lesů zahnal divočáky na deset kilometrů.

Kalkant šlapal do pedálů, jako by se bál, že přijede pozdě.

Učitel sbor dostal do varu.

Ve chvíli chvalozpěvu „Půlnoc, křesťané“ se pohnutí a hřmot zvedly tak prudce, že jsme vylezli na slaměné židle a čekali, že se nad kůr náhle snesou andělé.

*

Leč andělé dál klidně stáli mezi svícemi a jejich veliká křídla se ani nepohnula.

Přistoupili jsme k nim a pod tlustými vlněnými rukavicemi jsme měli malou dvousouovou minci. Poklekli jsme na mramor. Hned vedle nás stáli hnědý vůl a šedý osel. A my hořeli touhou si na ně sáhnout, abychom viděli, zda se jim srst rozčeří jako studánka.

Avšak ještě víc než zvířata měly děti rády děti. Ježíšek ležel na slámě. Naše srdce jihla při pomyšlení, jaká mu musí být zima. Nikdo mu nedal tlusté punčochy jako nám. Ani dřeváky.

Ani šálu přes nos. Ani zelené vlněné rukavice na rozpraskané ruce. To nám silně svíralo srdce. Trochu udiveně jsme si prohlíželi tatínka, svatého Josefa, který se nijak nesnažil, aby se odlišil, a modrobílou maminku, tak nehybnou a krásnou.

*

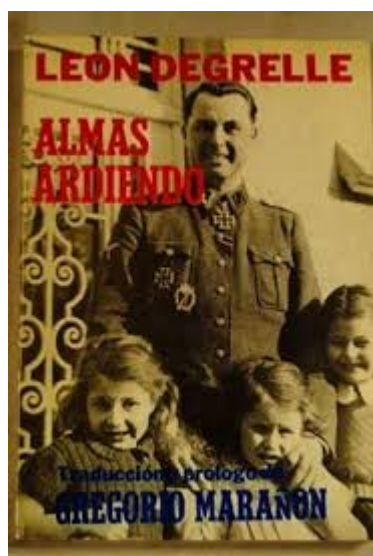
Znali jsme jen krásné maminky s čistýma očima, v nichž se dalo vidět všechno. Kolikrát jen jsme se do těch očí dívali... Ale oči Ježíškovy maminky nás úplně okouzly, jako kdyby dětem nebesa ukazovala víc, než vidí dospělí...

Cestou z kopce dolů jsme neříkali nic.

Když děti nic neříkají, znamená to, že mají mnoho co na srdci...

Po návratu domů nás kouřící čokoláda ani velký stůl plný cukroví nikdy nedokázaly vytrhnout z neviditelných hovorů vedených dětmi lidských maminek s chlapečkem nebeské maminky.

Na pianu stál jiný betlém, a když jsme vylezli na stoličku, mohli jsme si volka a oslíka vzít do ruky.

*Obálka jednoho z
četných španělských
vydání „Planoucích
duší“*

Každý večer se zapalovaly růžové a modré svíčky. Každý měl svou, již po modlení zhasil pořádným fouknutím. Vzadu ve tmě klečela u židle maminka a dohlížela na náš náboženský zápal, vedla nás.

Když bylo po všem a my se k ní obrátili, aby nám naše roztomilá svítidla dovolila zhasnout, viděli jsme v jejích očích zářit tolik dojaté vroucnosti... Ráj vchází do dětských srdcí, přináší-li jej maminka.

*

V té chvíli pokorná a dojatá máma věděla, že dušičky byly poznamenány navždy, že nám na svíčky zažehnuté v našich srdcích u jesliček mohou foukat, nikdy je však nezhasnou.

*

A každou zimu, když přijdou Vánoce, plamínky zapálené našimi matkami stoupají s jiskřením

rovně vzhůru.

Z knížky *Planoucí duše* (Dělský potápěč, 2018).